

праха, Петра виеше като животно, навеждаше се всѣка минута, долепѣйки чело до прѣстѣта и нареждаше. Едно дете въ дълга рокля, разчорлено, изцапано, обезумѣло отъ страхъ и неразбиране, хѣлцаше безъ гласъ до майка си. Отвреме на време ревѣтъ преставаше за минута. Тогава въ ведрата тишина се чуваше отчетливо тракане на клонѣ откъмъ гнѣздото на щъркелитѣ въ близкия брѣстъ.

Сждията трѣгна обратно и спрѣ до дворѣтъ дето се бѣ случило нещастieto. Кжщата изглеждаше напусната, вратитѣ разтворени, въ обора конѣтъ цвилѣше надълго. Той изкачи нѣколкото стжпала, и спрѣ, изуменъ. Въ стаята на болния още свѣтѣше лампа. Старецѣтъ се бѣ извърналъ къмъ стената, самичѣкъ, въ праздната кжща и хъркаше, агонизиращъ. Момѣкътъ бързо слѣзе, намѣри фелдшера и го прати при умирающия. После трѣгна къмъ гарата. Най-близкия влакъ за Зърнево бѣше по обѣдъ. Но може-би щѣше да мине нѣкой товаренъ. Наближавайки станцията, той ускори стжпки: чу се припрѣна свирка на машина. Когато стигна, видѣ че се е излѣгалъ. Бѣше единъ маневренъ локомо-